

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 5 (25)

Травень

1956

СВЯТИЙ ЮРІЙ

Розгоріла ватра —
Мерехтить ясна.
Розвіла багата
Новакам весна.

Новакам лунає
Казка при огні:
— Іде лицар гаєм,
Іде на коні...

Іде лицар гаєм,
А напроти — змій!
— Гей, куди блукаєш
Лицарю ясний?

— Правди кинь шукати,
Послужи мені:
В мене є палати
В морі аж на дні!

— В мене самоцвіти —
Сяють, мов огні ...
Правді кинь служити:
Послужи мені!

— Вийняв лицар стріли,
Меч двосічний взяв,

Св. Юрій — Патрон Пласту

Змія в серце вилив,
Лютий змія сконав!

— Іде лицар гаєм,
Де квітки дрібні...
Новакам лунає
Казка при огні...

Л. Х.

ПЛАСТУН — ЗАВЖДИ ВІРНИЙ СВОЄМУ ПАТРОНОВІ

м.сен. В.Є. Кулинич, ДХ

Віра Ровк

ДРУГА МАМА

Дзвонить срібний. На вечірню
Вірних всіх скликає.
Перед образом Марії
Дівчатко клякає.

Не знає, як молитися,
Від чого почати.
Тихо шепче лиш: Маріє!
Моя люба Мати!

В'язанку квіток лишила
Там біля кивота,
Ударила три поклони,
Пішла на роботу..

О Д Н О С Л О В О

Братчик гніздовий ще раз перевірів, чи всі новачки всіли вже до автобуса та дав знак водієві, що можна їхати. Мами і тати біля доріжки замахали хто руками — хто хусточками, а новачки заспівали на цілий голос:

У мандри, у мандри
Ходім, юні друзі,
Зі співом веселим, бадьорим..

Весняний ганок був чудовий. Всім було дуже весело, бо ж їхали вони на прогульку. Тільки один Олько був поважний та повторював безушину півголосом вірш, що його мав говорити того дня на святочному огнику в честь Івана Франка.

„Якби ти знав, як багато важить слово,
Одно сердечне, теплеє слівце?
Глибокі рани серця як чудово
Вигоює — якби ти знав оце!

Олько вже довго вчився того віршика і дуже хотів добре його сказати. Але ж, і братчик признав, що вірш нелегкий, бо його написав не хто інший, як сам Іван Франко. І ще казав братчик, що Олько

зможе лиш тоді його добре виголосити, коли зрозуміє, що Іван Франко у цьому вірші сказав. Отже Олько думав, нахмаривши чоло:

— Ти певно б поуз болі і розпуки
Заціпивши уста безмовно не минав,
Ти сіяв би слова потіхи і принуки,
Мов теплий дощ на спраглі ниви й луки —
Якби ти знав!

Думав, та чомусь таки не міг зрозуміти... Аж нараз збудив його із задуми великий крик. Олько поглянув та через хвилину не міг повірити своїм очам. Це Ігор зламав гніздовий тотем! Ігор опікувався тотемом, отже і тепер не випускав його з рук. Хотів тільки пересісти-ся з ним у другу лавку, бо там Марко мав найновіше число „Готуйсь”. І саме тоді автобусом кинуло на закруті, Ігор втратив рівновагу та сперся на тотем — і держак переломився миттю під відзнаками зустрічей, що їх він відбув разом із Гніздом. Всі новаки кинулися з криком до Ігоря: як він міг так не вважати!? То ж їх тотем! Ніодне Гніздо такого не має! Самі його змайстрували, всюди ним гордилися, аж тут...

Ігор хотів щось там направляти, обгираючи рівночасно кулачком сльози, але куди там! Тільки ще гірше поламав. Куски тотема забрав від нього братчик.

Висіли з автобуса на краю ліса та пішли ледве-видними стежками поміж такі пахучі, зелені кущі. Соняшні промінчики ледве добивалися туди крізь гущавину та стрибали, ніби зайчики, по лісі. Новаки забули свою журбу, співали, жартували, тільки Ігор ледве волікся за ними. Хоч звичайно був перший і його голосочок було чути завжди всюди!

Зайшли на полянку, розклали вогонь та почали варити обід. Новаки тягнули разом, із великим криком — великі гілляки, тільки Ігор ходив окремо та носив оберемками дрібний хворост.

Сіли їсти. Братчик побажав „Смачного”. Всі їли з великим смаком кашу, тільки Ігор ледве торкався її.

Опісля пішли на змаг — „боротьба Тухольців з Татарами”. Олькові довелося сидіти у засідці разом з Ігорем. Довго сиділи мовчки, аж Ігор промовив:

— Знаєш Ольку, мені так жалко, що таке сталося з тотемом...

Олько хотів і далі мовчати, але чомусь нараз промовив:

— Це нічого! Ти ж не хотів його зламати! Я скажу всім новакам, щоб більше не гнівалися на тебе... Ми всі разом змайструємо новий!

— Справді? І в очах Ігоря заблесли сльози радості.

— Справді! — Олько подав Ігореві руку та разом побігли ловити „Татар”, що вже підкрадалися...

Іван Франко

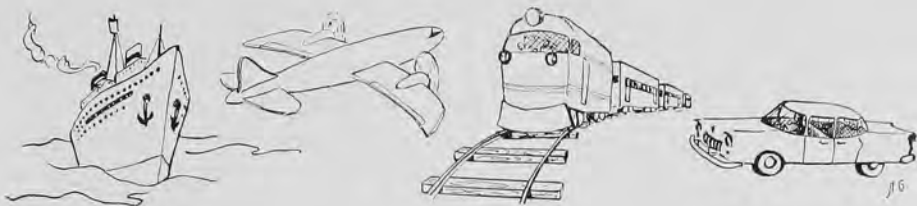
На огник приїхала ціла Станична Старшина та багато батьків. Новаки інсценізували уривки з „Лиса Микити”. А Олько дуже гарно виголосив: „Якби ти знав”. Аж всі били „браво” і братчик похвалив Олька після огника.

— А знаєте, братчику, чому я так добре говорив? — спитав Олько.

— Бо пильно вивчив! — хотів вгадати братчик.

— То не лиш тому! Бо я сказав Ігореві добре слово, щоб він не турбувався тотемом... І тепер я розумію, чому це Іван Франко написав! — сказав поважно Олько.

сестр. **Леся**

ЛИСТИ З УКРАЇНИ

Дорогі Українські Діти у Світі!

Пишу до Вас я малий Борис із Тамані над Чорним Морем.

Хоч Ви певно вже народилися на чужині, та певно знайдете на мапі України і Тамань і цілу нашу Кубань. Це не важко: треба поглянути лиш на схід від Чорного та Озівського Моря та знайти річку Кубань, що випливає із гір Кавказу та вливається до Чорного й Озівського Моря, двома рукавами. Я бачив гори Кавказу, бо їздив раз туди з мамою. Вони дуже височезні та суворі, а верхи їх покриті вічним снігом. Не даром писав про них Тарас Шевченко:

„За горами гори
Хмарою повіті...”

Мама пояснила, що Кавказ творить найбільш недоступну границю України. Я спитав, чи Україна з усіх боків оточена такими горами. А мама лиш зідхнула:

— На жаль маємо так укріплену лиш південну границю: це Кавказ та Чорне й Озівське Море. А так всі інші наші границі стоять відкриті - тому нападали на нас звідусіль завжди вороги. Бо наша земля багата, тож і ласі на неї вороги!

Хочу Вам ще щось цікавого написати, тільки не кажіть про це нікому! Я — козак! Мій дід був отаманом нашої козацької станиці. В нас є ще його світлина, на буланому коні, у козацькому жупані та в шлику. Я вже теж пробував сідати на коня у дядька в колгоспі, але ще добре їздити не вмю.

У нас у світлиці висить на килимі правдива козацька шабля. Нею бився прадід мого прадіда під Полтавою, разом із гетьманом Мазепою, проти Москалів. Після цього бою козаки мусіли тікати над Дунай. А тоді вернулися та побудували нову Січ. А потім, коли Москалі зруйнували назавжди Січ, то мої предки подалися з Козаками у Буджацькі степи, а звідтіля тут, на Кубанщину. Доводилося їм тут воювати проти різних кавказьких народів, а при цьому помагали їм часто малі хлопчики-розвідчики, що їх звали пластунами. Я десь чу-

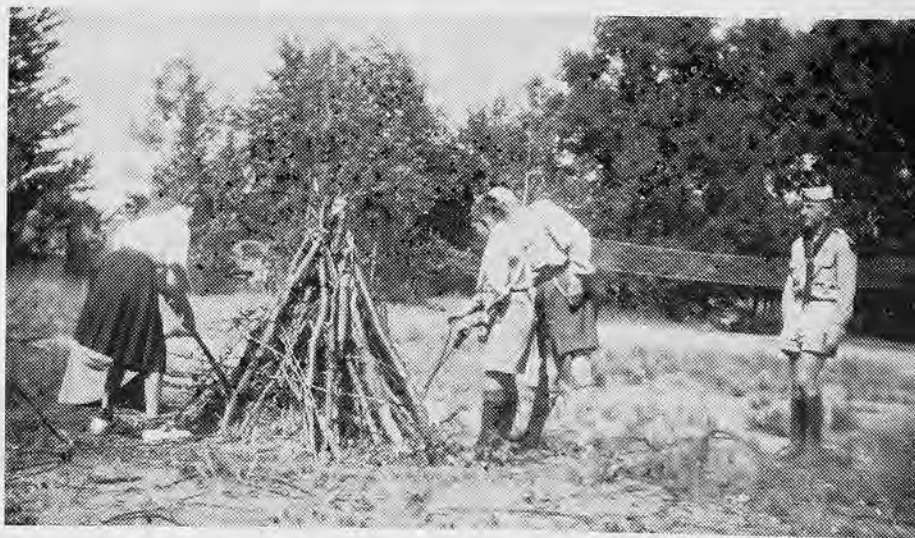
ваь, що там, де над Українцями не панують Москалі, ще й тепер є такі пластуни! Ви там вільні — то певно про них щось більше будете знати. Напишіть, будь ласка! А може й Ви самі — такі пластуни?

Я був дуже цікавий, чи це вперше прийшли були Українці на Кубань після зруйнування Січі, а мама казала, що Кубань був відвоював від диких Касогів ще брат Ярослава Мудрого, Мстислав. Він поборов ватажка Касогів Редедю сам у двобою. А потім володіли Кубанню ще князі Ростислав та Олег. Тоді Кубань називалася „Тмутороканське князівство” від міста Тмуторокані, що тепер називається Тамань, де я й живу.

Хоч Кубань і відтята від решти українських земель — великим клином, де живуть вже Москалі, то таки це українська земля. І багата вона на пшеницю! А один дуже добрий ваш рід пшениці так і славний по цілому світі і звать його „кубанка”. Є в нас і нафта біля Майкопу.

Отже була б гарна та щаслива наша Кубань. Тільки ж Москалі хочуть її конечно замінити в московську країну, нищать нас, козаків, бо ми їм пригадуємо давню козацьку Україну, а навозять своїх Москалів. Та завжди так цьому не бути. Хай я лиш доросту, то не посоромлю мого козацького роду, а прадідній шаблі не дам довше даром висіти!

Ваш **Борис Головатий**
Кубанський козак

Разом із Верховним Отаманом — Сірим Левом підпалює новацтво табору „Новий Сокіл” свою першу ватгу.

КНЯЗІВНА ГАЛОЧКА І СІРІТКА АННИЧКА

В галаті на горбі жила біла, як сніг, князівна Галочка. Вона мала багато іграшок, але ніщо їй не тишило, навіть мальована гойдалка в саді ні. А на другому горбі жила у малій хатині сирітка Анничка.

Одного ранку Анничка проходила мимо палати і побачила у

вікні білу князівну, що гірко плакала.

— Чому ти плачеш? — дивувалася Анничка.

— Як мені не плакати, — відповіла Галочка. — Вже знудилось гратися іграшками та гойдатися на гойдалці. Я не знаю, що мені робити. Ти не хочеш погратися зі мною?

— В мене нема часу — сказала Анничка.

— Що ж ти робиш цілий день? — спитала Галочка.

— Я ліплю коників та півників зі сира а потім продаю на базарі.

— А ввечорі ти не граєшся?

— Ні, але я слухаю, як казан мені розкажує, коли я в ньому варю куліш.

— Казан? Невже він казки розкажує?

— Розкажує! Вчора розказував про чарівне джерельце, що булькоче під скелею. Хто в ньому купається, дістане зірку на чолі та місяць на косі.

Це почули дворяни та почали сміятися з Аннички. Вона підняла свій кошик із кониками та півниками та побігла на базар.

Вже звечоріло, коли Анничка розвела вогонь у своїй хатині. Вона розв'язала ріща з рантуха і підложила під грубу, потім докинула жменю сухого ялівцю. Вогонь почав вистрибувати, а старий казан забривів, мов на дрімбі.

— Бррр... нині такий холодний день, а ти аж тепер розводиш огонь!

— Ти ж знаєш, що мене не було дома; пішла коники зі сира продавати.

Казан сердився:

— Кому там треба твоїх коників... В крамницях стільки лискучих іграшок, аж за очі беруть.

— Та все ж таки Галочка ку-

пила в мене п'ять півзаків і коників, ще й з жеребцями.

— Галочка... Та біленька кнзівна з палати? В неї цілі скрині цяцьок: скрипочок, ведмедиків м'ячиків, возиків, ляльок в оксамитних юпках з волоссям зі золотих ниток. А в саду в неї така мальована гойдалка, що аж під саме небо гойдається. Пощо їй твоїх коників? От, може тобі приснилося, що в тебе Галочка коників зі сира купувала.

Аничка розв'язала сильно завузданий платочок і виїняла з нього золотий гріш.

— Бачиш?

Казан дувся, сердився.

— Певно ти найшла десь на базарі; може хто загубив...

Що було пузатому казанові казати? Але нараз затуркотів на дворі віз. Аничка припала обличчям до шиби, а вже відчинилися двері і серед хати станула Галочка.

— Аничко, я приїхала, щоб погратися з тобою — сказала вона та розклала на столі свої іграшки.

Казан забалакав і вона спитала:

— Це той, що казки розказує?

Аничка притакнула, казан надувся, а Галочка сіла на лавку, слухала, слухала і сказала:

— Як жалко. Він так булькоче, що я нічого не розберу.

Аничка докинула ріща під грубку і казан почав жвавіше балакати. Тепер Галочці здавалося, що вона розуміє. Її щічки заго-

рили від свіжого полум'я і втіхи. Дворяни почали цікаво заглядати в Аниччину хату і до князя пішла вістка, що Галочка вже не біла князівна, тільки рожева і що вона сидить на лаві та заїдає куліш із глиняної мищини, дерев'яною ложкою.

**

Одного дня Аниччина хатина запалася по вікна в землю зі старости, але Аничку забрали князь та княгиня до палати. Вона навчила Галочку робити коники зі сира, тільки потім вони не продавали їх вже більше на базарі.

ВУЖІ ТА ЗМІЇ

Від біблійного створення світу аж по нинішній день всякі гади, а зокрема вужі мають якесь дивне значення у житті людини.

В раю діявол у виді вужа спокусив Еву і через те спричинив перший гріх людини. А в пізніших часах вужі нерозумно зазнають великого пошанування, навіть чести, нарівні з божками.

Релігія християнська та жидівська і також релігії всіх поганських народів полишили спомини, що в них відчувається страх і пошача, ненависть і зацікавлення вужами.

У стародавньому Єгипті вуж був символом влади пануючого. Золота подоба вужа „урей“ прикрашує на Єгипетських зображеннях чола майже всіх божків та володарів-фараонів.

Вуж грецького божка Ескуляпа став ознакою лікарської вмилости. Лікарі ще й досі користуються відзначкою — вужем для зазначення свого звання. Індійці уважали вужа знаком великої мудрости. А знов інші народи вважали його уосібленням облуди, підлоти та всякого зла.

Так і про святого Юрія, покровителя всіх лицарів та патрона Пласту — є легенда, що він поборов змія-Сатану.

Таємничість життя вужів, їх лискавична поява та зникання, вюккі рухи, озлоблений погляд очей, сила м'язів та вбиваюча

отрута — все ці прикмети зробили вужів зненавидженими сотворіннями, що викликають жах - а попри те і пошану.

В Європі є лиш одна звичайна гадюка. Її отрута не дуже сильна, але все ж таки, коли зараз не зробити відповідних заходів, лю-

Слід гадюки на піску

дина може вмерти від її укушення.

В ЗДА гадин є куди більше. Нетрійливих вужів описано там досі 116. Вони різного розміру, вигляду та визначаються різними способами життя. Отруйних гадин в ЗДА відомо 22 родів. Більшість із них дуже небезпечні, а особливо малі, ярко забарвлені гадючки.

Всі нетрійливі вужі та трійливі гадичи оживають в половині весни; вилазять із своїх криювок, де зимували. Весною та літом кілька разів міняють шкіру, що стає їм тісною. Найчастіше труться об камінь чи галузки, щоб допомогти собі скинути стару, надто тісну одіж.

Яйця складають вужі у дуплах дерев, у піску та між сухим листям, або під камінням. Малі вужикки й гадята ростуть самі, без матері. З кінцем літа вужі розлазяться та шукають собі сховків на зиму.

Трійливі гадини виходять з нір переважно ніччю. Вони вміють знаменито маскуватися. Мають трикутню голову із двома заглибинами позаду її, де знаходяться трійливі залози. Тільки два зуби кожної гадини є трійливі. Через них впускають при вкушенні їдять у тіло звірять чи людини.

Гадини кусають переважно аж тоді, коли на них наступити; самі не нападають. Ніодна гадина не сягне дорослій людині вище колін, тому в лісі та на моклавинах найкраще ходити у високих чоботах. Від дуже небезпечних, хоч малих гадин „королівок” виста-

чить охорона із грубої матерії.

До отруйних гадин належать: королівки, мідянки, що їх особливо багато на Флориді та в полудневих державах, водні мокасини та тараккавці.

Королівки округлі, тонкі із червоними, жовтими та чорними перстеними на тілі. Мідянки яскраво-жовтого або брунатного кольору. Мокасини всі сіро-зеленкуваті або темно-брунатні. Тараккавці замітні тим, що мають на кінці хвоста - тараккала.

Є два роди мідянок. Один із них любить перебувати в воді. Із мокасинів найнебезпечніша „чорнонога рибалка”. Вона живиться рибою, але від її укушення вмирає і багато людей на полях. де плекають риж. Її знайшли у 36 місцевинах в ЗДА. Тараккавців є найбільше родів і вони дуже цінні каві.

А Ш О Ц Е ?

На цій картині бачите... як вам здається? Чи це звичайні собі образки? Ні, зрадимо Вам таємницю, що кожний образок — це назва

якогось твору нашого славного письменника Івана Франка, сторіччя народин якого святкуємо цього року. Деякі із цих творів ви вже певно всі читали, інші прочитаєте, коли будете старші. Ану, напишіть їх назви до редакції; побачимо, чи Ви добре відгадали?

х.з.

Для Наших Найменших

Я собі маленький песик.
Мій пан зветься: новак Лесик.
З ним я граюсь і працюю,
З ним і вчуся і збиткую.
Коли Лесик вчиться з книжки,
Під столом сиджу я нишком.
А майструє хатку птахам —
Подаю з коробки цвяхи.
Часом принесу зубами
З кухні пряничок від мами.

І на сходини завзято
З Лесем йду в четвер о п'ятій.
Пильно слухаю усього,
Що там кажуть — з-за порога.
То ж вже знає мене добре
Братчик сам і рій весь „Бобри”.
Поясніть мені лиш, діти
(Бо не можу зрозуміти!)
Як могли мене не взяти
Нині — на Весняне Свято!?

ЯК ЗБУДУВАТИ ВАТРУ?

Новаче, ти напевно вже колись помагав братчикові будувати новацьку ватру на пластовому таборі. Однак Ти був би більше помічним, коли б Ти сам знав як її будувати.

До будови ватри вживаємо тільки сухе ріща й гілля, що лежить на землі. Ніколи не вживаємо дерева й галузок, що ростуть, бо вони сирі й не будуть горіти. Ватру будуємо на полі або на поляні далеко від дерев.

Передусім ми збираємо в лісі на землі сухе ріща та складаємо його на купу недалеко місця призначеного на ватру. Потім вибираємо палик такої височини, якої має бути ватра. Той палик запираємо в землю, там де ватра має бути збудована. Добре, коли цей палик має розгалуження або вилки на горі. Беремо шнурок і один кінець прив'язуємо на долинці до палика, але так вільно, щоб той

шнурок міг вільно суватися на патику. До другого кінця шнурка прив'язуємо патичок. Тим патичком зазначаємо коло довкруги головного палика, застромленого в землю. Ширина кола повинна бути приблизно така, як найдовший палик вживаний при будові ватри. По зазначенні кола беремо 4 найдовші патики й підпираємо ними середній застромлений в землю палик (гляди малюнок 1). Потім беремо найгрубші патики і кладемо підставу (як на мал. 1). Напоперек першої верстви підстави можна поставити другу верству паликів. Маючи готову підставу накладаємо біля середнього палика трохи дрібного ріща. Будуємо бажане число гнізд (на мал. 2 маємо 3 гнізда - диви стрілки). Кожне гніздо будуємо з найдрібнішого й найсухішого ріща, щоб воно могло легко запалитися від сірника. Між гніздами й се-

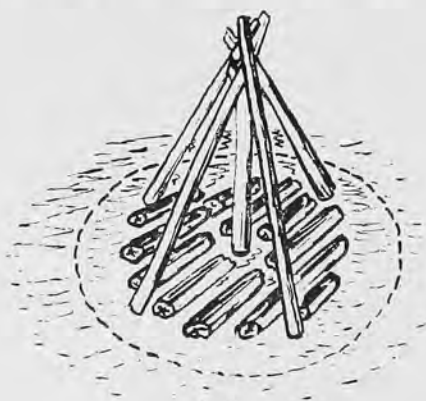

рис. 1

рис. 2

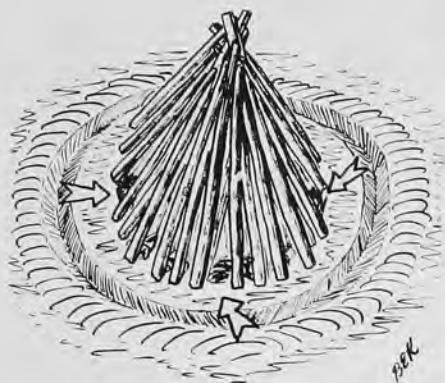

рис. 3

реднім пати́ком накла́даємо трохи дрі́бного рі́ща, щоб після підпалення вогонь міг дістатися з гні́зда до середини ватри. Коли гні́зда готові, починаємо обклада́ти ватру пати́ками (диви мал. 2) починаючи від найкоротших і

найменших. Усі пати́ки спираємо на середній пати́к. Закінчена ватра з найгрубшими пати́ками наверху виглядає як на малюнку 3. Стрі́лки (мал. 2 і 3) показують, де є гні́зда. Коли довкола ватри є мурава, то по зазначеній на початку лінії вико́пуємо навколо ватри рі́вчик. Землю з рі́вчика викидаємо від ватри (диви мал. 3). Коли ж довкола ватри нема мурави, то обкладаємо ватру по зазначеній лінії назбираним ка́мінням.

Пам'ятай! Ватру можна палити лише тоді, коли вона збудована в відповідному місці і Ти є зі своїм братчиком.

Готуйсь!
братчик **Володимир**

Вуйко Іван

НА ВЕСНІ

Із далекого вирію
Що за синіми морями,
Весна до нас прилетіла
Вся замаєна квітками.

І зраділи всі весною,
Задзюрчали потічки.
„В мандри, в мандри” — заспівали
Пластовії новаци.

Ось ідуть вони полями:
Тут господар ниву оре.
За нивою луг зелений
Простягнувся, наче море.

По межі йде господиня
Зі савою на плечах.
Гарно жайворон щебече
Тче до сонця ясний шлях.

Там у лузі за рікою
Еже зацвіли перші квіти.
А стара верба нагнула
Аж у воду свої віти.

По долині бузюк бродить —
Жабу хоче уловить.
А горою сірий яструб
Бистро, мов стріла летить.

Там на ниві черноземній
Сівач сіє збіжжя яре.
На луці пастух пильнує
Сірих овечок отару.

А у гаю, що за лугом,
Розспівалися пташки,
Ніби кажуть: — І ви з нами
Заспівайте, новаци!

ПОМОЖІТЬ НОВАЧКАМ

Новачки „Русалки” запросили своїх Мамів на День Матері до домівки. Перед тим пішли на прогулянку та назбирали квіток і листя, щоб прикрасити домівку. Розклали це все на столі, а тоді сестричка сказала, що треба пов'язати китички із квіток, та завжди вважати, щоб в одній китичці були лиш такі самі квітки, та лиш листя, що його ці квітки мають. Це не такко зробити, з тому „Русалки” нарисували, які роди квіток та листя вони мають - та просять новачок і новітків, що читають „Голубка”, — написати до редакції, котра квітка належить до якого листка. Назви квіток Ви напевно всі знаєте, а листочки позначені числами. Отже — допоможіть „Русалкам”!

3 НОВАЦЬКОГО СВІТУ

Новачка-самітниця Аня Мостович із Люївід, ЗДА, пише до сестрички-редакторки:

Дороженька Сестричко!

Вже давно я до Тебе писала, як теж до „Готуйсь”. Я маю так багато науки та зайнять, що на все не стає часу.

„Готуйсь” приходиться до мене кожного місяця і я дуже люблю його читати.

Я читаю все від початку до кінця. Дуже люблю „Листи з України”. Вони такі гарні і я так багато вчуся з них про мою Україну! Скажи мені правду, Сестричко, чи ті листи Ти дістаєш з України? Чи може сама так укладаєш їх, щоб нам, новачкам, приємніше було читати?

В „Новацьку гру” я часто бавлюся вечорами. Я знаю вже назву кожного образочка. За портрет Тараса Шевченка із березневого числа — я дуже дякую „Готуйсь”. Він вже висить у моїй кімнаті, прикрашений вишиваним рушником.

Посилаю Тобі розгадки загадок та 1. доляра на Пресовий Фонд.

Школярі Української Школи в Торонто, Канада, написали відповіді на листи від українських дітей, що їх містив „Готуйсь”.

Дорогий Іване!

Мені було дуже приємно, коли одна товаришка з моєї класи читала Твого листа. Ми прочитали листа із пластового журналика „Готуйсь”. З того листа я довідався, де Ти живеш та як тепер виглядає в Україні.

Я живу в Канаді, в місті Торонто. Це велике місто. Тут живе багато Українців. В день я ходжу

до англійської школи, а вечером іду тричі в тиждень в українську. Я теж належу до Пласту та ходжу на сходинок щосуботи. Літком ідемо у пластовий табір. Табір триває три тижні. Недалеко пластового табору є озера і ми ходимо плавати та граємо різні спортивні гри. Я дуже дякую за Твого гарного листа!

Твій друг **Борис Федюшко**

Дорогий Друже!

Тішуся, що Ти прислав нам листа з далекої, гарної Гуцульщини, що його ми прочитали в новацькому журналі „Готуйсь”. Ми знаємо тільки з оповідання та з світлих про красу нашої України. Ми живемо тут у Торонті, великому, мільйоновому місті Канади. Ходимо в англійську школу в день, а в українську ввечері. В обох школах я є в шостій класі та маю дванадцятий рік. У вільні від науки дні ходимо до Пласту. Це така організація української молоді. Тут маємо різні забави. Вчимося про гарні українські звичаї, пісні, дещо із географії. В часі вакацій ідемо разом у пластовий табір. Серед гарної природи маємо нагоду відпочити після цілорічної праці в обох школах.

Маруся

Редакція „Готуйсь” шире дякує теж за листи новачкові Лесиківі Гладкому із Гаррісбургу та за донат \$ 1.00 на Пресовий Фонд та Ірусі Гнатюк із Савт Бенд, з Америки. Іруся написала... знаєте до кого? До Атомика Вугленка! Він цим дуже зрадив та незабаром знов напише щось про себе.

А сестричка команданта минулорічного табору новачок із Нокс, Америка, прислала нам багато листів, що в них новачки описува-

ли свій табір. Тепер тільки по-
дамо, які новачки писали, а в
черговому числі помістимо най-
кращі із цих листів. Отже дякує-
мо за дописи:

Хариті Крупці, Марті Дачишин,
Лесі Матусяк, Марійці Сенчишак,
Марії Кульчицькій, Ареті Скірник,
Анні Шевченко, Раї Сениці, Дарці
Савчинській, Анні Мостович, Оле-
ні Вірщук, Ірині Форович.

За всі листи „Готуйсь” дуже дя-
кує — і чекає дальших!

ПЕРЕДПЛАТА „ГОТУЙСЬ”
ТІЛЬКІ 2. — ДОЛ. НА РІК.

НАШ ДОДАТОК

А цим разом — це щось для
новачок! Ляльку треба розмалю-
вати та витяти, а так само і всі
одяги для неї. На одягах ще тре-
ба порозмальовувати взори, бо
це українські одяги, а вони зви-
чайно дуже барвисті та з гарними
взорами. Розпитайте сестричку чи
Маму, як треба розмальовувати
та якими красками та взорами.
Не забудьте тільки витяти разом
і кусочків, що домальовані черт-
кованою лінією біля кожного
одягу, бо їх треба відігнути взад
та на них одяг держиться на ляль-
ці. Крім одягу ще є і вбрання на
голову та якийсь предмет, що
його лялька повинна держати в
руці. Все, що належить разом, по-
значено одним числом.

І так все, що позначено числом
„1” — це одяг Гуцулки. Число
„2” — одяг дівчини із Полтав-
щини. Число „3” — одяг княгині
із давніх часів в Україні, а „4” —
гетьманші із козацьких часів. Ко-
ли схочете, можете ще й самі ви-
тяти своїй лялі інші українські
одяги! Коли Вам гарно це вдасть-
ся, пришліть світлинку Вашої лялі
до „Готуйсь”!

ДОБРИ РОЗГАДКИ ЗАГАДОК ПРИСЛАЛИ:

Із числа за лютий: Іруся Гнатюк.
Із числа за січень, лютий та бере-
зень: Аня Мостович. Вона діста-
ла в нагороду за найкращі роз-
гадки книжечку: „Зимові Царів-
ни”.

Хто ще пришле добрі розв'яз-
ки?

Рисунки до цього числа вигото- вили:

Ніна Мудрик-Мриц, ст. пл. Богдан
Титла, юн. Леся Бакович, юн. Ір-
ка Стецьків, юн. Христя Зелінська,
юн. Роксоляна Лучаківська.

„HOTUJS” — Magazin
for Ukrainian Children

Published by „Molode Zytтя”, Inc.
New York, N. Y.

Видає „Молоде Життя”, зареєстрована
корпорація у ЗДА

Редагує Колегія під проводом пл. сен.
Лесі Храпливої
388 E. 10th St., Apt. 4 R. E.
NEW YORK 9, N. Y. USA

Загальна Редакція й Адміністрація пл. сен.
Богдан Кравців
2011 Mt. Vernon St.
PHILADELPHIA 30, Pa. USA

Ціна 0.20 дол. Річна передплата (за
10 чисел, крім вакацій) 2.— дол.

Друкарня „Дніпро”, 77 1ст Ст. Маркс Пл.,
Нью Йорк.